

Full diocesà

12 de juliol del 2015

p4 — Informació completa sobre el cursat d'estiu

p5 — Un caputxí serà un nou beat de la diòcesi

Un nou estil de vida

L'encíclica del papa Francesc *Laudato si'* fa una invitació explícita a viure, en el marc de la proposta regeneradora en els aspectes medioambientals i socials, en un nou estil de vida. Tres punts:

1. La responsabilitat social dels consumidors: «quan els moviments de consumidors aconseguïen que deixin d'adquirir-se certs productes i així es tornen efectius per a modificar el comportament de les empreses, forçant-les a considerar l'impacte ambiental i els patrons de producció». Comprar és un acte moral.

2. Una educació mediambiental oberta al Misteri: «crítica dels "mites" de la modernitat basats en la raó instrumental

(individualisme, progrés indefinit, competència, consumisme, mercat sense regles) i crida a recuperar els distints nivells de l'equilibri ecològic: l'intern amb un mateix, el solidari amb els altres, el natural amb tots els éssers vius, l'espiritual amb Déu».

3. Detalls concrets: «evitar l'ús de material plàstic i de paper, reduir el consum d'aigua, separar els residus, cuinar només el que raonablement es podrà menjar, tractar amb cura els altres éssers vius, fer servir transport públic o compartir un mateix vehicle entre diverses persones, plantar arbres, apagar els llums innecessaris. Tot això és part d'una generosa i digna creativitat, que mostra la part millor de l'ésser humà».

«Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos»

Diumenge XV durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia d'Amós

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat.» Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrere els ramats i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble."» (7,12-15)

Salm responsorial

Senyor, feu-nos veure el vostre amor,
i doneu-nos la vostra salvació.
(Salm 84)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel. Ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprehsibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

[En ell hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres vau escoltar l'anunci de la veritat, la bona nova de la vostra salvació, i després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan

ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa.] (1,3-14)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçar. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espoleu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells.» Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons. (6,7-13)

«Beneït sigui el Déu
i Pare de nostre
Senyor Jesucrist,
que ens ha beneït en
Crist amb tota mena
de benediccions
espirituals dalt del
cel»

Cridats i enviats

Joan Mir i Tubau, prev.

Crida i missió van junts. L'evangeli d'avui n'és un exemple: «Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos.» L'evangeli acaba presentant-nos els dotze complint la missió encomanada: predicant a la gent que es convertissin i traient «molts» dimonis i guarint «molts» malalts. Per tant, la missió, en aquest cas, va ser exitosa.

Els dotze són el símbol de l'Església, d'aquesta Església que, com deia el papa Pau VI, «existeix per a evangelitzar». Aquest esperit missioner que ha d'animar l'Església, tots els batejats, el papa Francesc l'ha subratllat a bastament. No ens podem quedar tancats dins les esglésies, esperant que la gent vingui, sinó que cal «atrevir-se a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'evangeli». La missió, doncs, és essencial.

En la primera lectura, es repeteix la crida i la missió: un pastor, Amós, és cridat per Déu i enviat a profetitzar a Israel. Es tracta d'anunciar que tothom és estimat per Déu. Sant Pau va saber expressar bellament, en l'himne que llegim en la segona lectura, fins on arriba l'amor de Déu: «per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist... la riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres...». Potser llegint atentament aquest himne comprendrem millor per què no cal que el missioner prengui res per al camí, com hem llegit en l'evangeli. Abans que el missioner escolti la crida i faci res, la gràcia de Déu ja està en acte: Déu estima i salva, s'ha compromès a favor de la humanitat.

La imatge

Frontal d'altar de la Seu d'Urgell o dels Apòstols (segon quart del s. XII). Museu Nacional d'Art de Catalunya.

Jesús envia els apòstols a predicar. Els aconsella que vagin de dos en dos perquè comprenguin que l'Evangeli té una dimensió comunitària. Només han de dur l'indispensable. S'han d'adaptar i deixar-se acollir. Els adverteix que tindran fracassos però que això no els ha d'aclaparar. I s'han d'esforçar per alliberar l'home de tota mena de mal.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

13 dilluns

—Sant Enric, laic (972-1024)
Èxode 1.18-14.22 / Salm 123 /
Mateu 10,34-11,1

14 dimarts

—Sant Camil de Lelis, prevere (1550-1614)
Èxode 2,1-15a / Salm 68 /
Mateu 11,20-24

15 dimecres

—Sant Bonaventura, bisbe i doctor de l'Església (*1274)
—Santa Angelina (1377-1435)
Èxode 3,1-6.9-12 / Salm 102 /
Mateu 11,25-27

16 dijous

—La Mare de Déu del Carme
Èxode 3,13-20 / Salm 104 /
Mateu 11,28-30

17 divendres

—Sant Aleix, laic (s.V)
Èxode 11.10-12.14 / Salm 115 /
Mateu 12,1-8

18 dissabte

—Sant Frederic, bisbe (*838)
—Santa Marina, màrtir (s,II)
—Sant Arnau, abat (*641)
Èxode 12,37-42 / Salm 135 /
Mateu 12,14-21

19 diumenge XVI de durant l'any / Cicle B

—Santa Justa i Santa Rufina, verges i màrtirs (*287)
—Sant Arseni, abat (*450)
Jeremies 23,1-6 / Salm 22 / Efesis 2,13-18 / Marc 6,30-34

Curset d'estiu: pistes per a la pastoral i efemèrides diocesanes

Dies 21, 22 i 23 de juliol al Seminari de Vic

El Pla Diocesà de Pastoral per al curs 2015-2016 ens marca com a objectiu general compartir l'Evangeli, com a caritat primera. Ens insta també a estar pendents de les necessitats del proïsme.

En el marc de l'*Evangelii gaudium*, el Sant Pare ha signat la butlla *Misericordiae vultus*, on afirma que la misericòrdia ha d'amarar tota la pastoral de l'Església.

Compartir la fe suposa, com diu el papa Francesc en l'exhortació *Evangelii gaudium*, l'art d'acompanyar les persones en la fe. Un art on es dona i es rep.

Ens proposem donar pistes de cara a una pastoral de l'acompanyament en la triple diaconia de l'Església: l'anunci de la Paraula, la caritat i la litúrgia.

Alhora, durant els anys 2015-2018, s'escau la celebració de quatre importants efemèrides: 200 anys de la mort del bisbe Veyan i Mola, 100 anys de la del venerable Torras i Bages, 1.500 anys de la primera notícia d'un bisbe d'Ausona i 1.000 anys de l'inici de l'episcopat d'Oliba. La commemoració d'aquestes dates, agrupades amb el nom de *Episcopus*, pretenen no sols agrair el passat, sinó sobretot entomar el present i encarar el futur. El curs d'estiu ens permetrà de presentar el projecte i conèixer una mica millor alguns

d'aquests personatges. Aquest és el programa del curset d'estiu al Seminari de Vic:

Dimarts 21 de juliol

Mati: Pregària - Presentació del curset - Presentació de *Testimonis del Senyor*, nou catecisme que completa la iniciació cristiana per a adolescents entre 10 i 14 anys, a càrrec de Mn. Joan Amich, director del Secretariat de Catequesi —Acompanyar els joves, a càrrec de Victor Küppers, coach - Presentació de *Episcopus*.

Tarda: El bisbe Veyan i Mola: un gran bisbe, un gran desconegut, a càrrec del Dr. Valentí Girbau.

Dimecres 22 de juliol

Mati: Presentació del document CEE sobre *La caritat i la dimensió evangelitzadora: anunci i acompanyament de la fe en l'àmbit de la caritat*, a càrrec de la Sra. Carme Borbonés i Brescó, ex-presidenta de Caritas de Catalunya.

Tarda: El bisbe Torras i Bages, a càrrec del Dr. Xavier Baró.

Dijous 23 de juliol

«L'Any de la Misericòrdia», a càrrec de Mn. Joan Planellas, vice-degà de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Inscripció i informacions al tel. 93 883 26 55 o bé al correu electrònic bisbatdevic@bisbatvic.com.

Avui, jornada missionera diocesana

Dolors Suriñach, delegada episcopal de Missions

Un any més, us demanem col·laboració tant a nivell econòmic com espiritual en el dia de la jornada missionera diocesana per Ruanda. Una de les diferents tasques de la delegació és ajudar l'Església ruandesa a la diòcesi de Kigali, a la qual ens uneix una estreta col·laboració. Com molts sabeu, diferents sacerdots ruandesos viuen ja entre nosaltres.

El desembre passat unes onze persones del bisbat, juntament amb Mn. Joan Casas, vàrem tenir ocasió de tornar a Ruanda i altres a anar-hi per primera vegada. Durant tot el viatge ens varen acompanyar preveres ruandesos que havien viscut abans aquí a Catalunya: Mn. Canisius i Mn. Celse.

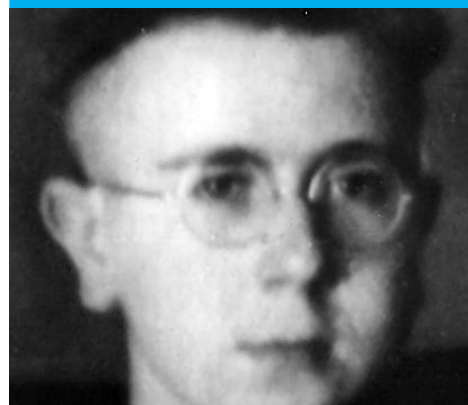
El viatge va ser molt intens i en destacaria dos moments entranyables: el que vàrem passar amb els nens orfes atesos per les germanes dominiques a Ruli i el que vàrem passar amb infants de la parròquia de Muhondo.

És molt gratificant veure com viuen i celebren la seva fe. És molt impressionant veure que, malgrat que es troben en condicions lluny de les nostres, sense aigua corrent, cases en mínimes condicions, etc., els nens estaven alegres.

Crec que la feina que varen fer els nostres missioners de sembrar la llavor de la fe i que ara continuen els preveres ruandesos és molt valuosa i ara la Delegació té el deure d'ajudar a continuar aquesta tasca evangelitzadora.

Notícies Breus

Pròxima beatificació

Redacció

El Sant Pare ha autoritzat el decret que reconeix el martiri de 26 caputxins màrtirs entre juliol de 1936 i febrer de 1937 a Catalunya. El proper 21 de novembre tindrà lloc a Barcelona beatificació d'aquests frares, entre els quals hi ha un diocesà: fra Eudald d'Igualada, estudiant (el més jove del grup), mort a la Pobla de Claramunt l'1 de novembre de 1936 i enterrat a Igualada.

Homenatge al P. Ferran Torra

Redacció

El 17 d'octubre a la Santa Cova de Manresa, amb motiu del 25è aniversari del seu traspàs, es farà un homenatge al P. Ferran Torra Sisquella, S.J., director de les Congregacions Marianes de Manresa. Tothom qui estigui interessat a participar-hi es pot posar en contacte amb Manel Caminals, Ramon Caballeira, Joan Ortiz o Pere Vall, de la comissió organitzadora.

Senyar-se i persignar-se

P. Henry Vargas Holguin

La insígnia del cristià és la creu, ja que Jesucrist crucificat en ella ens va redimir i va pagar pels nostres pecats. Portar la creu i portar una creu en el pit amb dignitat ha de ser el més natural del cristià.

Fer el senyal de la creu és un acte de la virtut de religió, que hem de fer amb tota devoció i no de qualsevol manera. De la manera com fem el nostre senyal de la fe diem fins a quin punt és gran la nostra fe i fins a quin punt hem entès el misteri de la creu.

Moltes vegades sembla que algunes persones fan una ganyota en lloc d'evocar el signe sagrat de la nostra salvació; és com si s'avergonyissin que els veiessin i tractessin de dissimular.

El senyal de la creu es fa de dues maneres: senyant-se i persignant-se.

Senyar-se

És una oració fent el senyal de la creu en el front, en el pit, en l'espatlla esquerra i després en l'espatlla dreta. Dient: En el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant. Amén.

Quan es fa el senyal de la creu després de tocar l'aigua beneïda es pot dir primer, en submergir-hi els dits: «Que aquesta aigua beneïda ens sigui salvació i vida.»

Hi ha els qui acostumen al final a besar el dit polze estès sobre

l'índex formant una creu, com a reverència i devoció al signe de la nostra redempció. No obstant això, per piadosa que sigui, aquesta pràctica no forma part de l'acte de senyar-se.

Persignar-se

Persignar-se és una oració fent una petita creu amb el dit polze en el front, després una altra en la boca i després una altra en el pit. Dient: Pel senyal de la santa creu, dels nostres enemics, deslliureu-nos, Senyor, Déu nostre...

Hi ha oracions i moments en què ens senyem (per exemple, a l'inici de la missa, en començar el dia, en passar al davant d'una església, etc.); hi ha oracions i moments en què ens persignem (abans de proclamar l'evangeli, a l'inici del sant rosari, del viacrucis, de les novenes, etc.).

Signar-nos el front és demanar a Déu que beneeixi la nostra ment i ens deslliuri de pensaments i desitjos indeguts; signar-nos la boca és demanar a Déu que beneeixi els nostres llavis i ens ajudi a evitar paraules ocioses, i signar-nos en el pit és demanar a Déu que beneeixi el nostre cor i ens eviti les males accions.

Quan ens persignem abans de l'evangeli és per predisposar la nostra ment a l'escolta atenta de la Paraula de Déu, en la boca perquè sapiguem anunciar l'evangeli i en el pit perquè el custodiem amb amor i fe.

L'article

Als peus de la custòdia

Climent Forner, prev.

De la Patum de Berga, hauríem d'afegir al títol. La berguedana és única i bellíssima. Tothom qui la veu, ni que sigui només amb mirada estètica, en queda meravellat. És Jesús el Senyor qui s'hi estotja! S'estrenà l'any 1943, generosament sufragada per la feligresia, amb donacions particulars de joies i tot. Jo vaig dedicar-li, al cap de poc temps, un sonet que la saludava així: «Oh Sol, al mig dels nostres dies, dia!» I en la processó de Corpus de 1952, just ordenat de capellà, vaig ajudar a portar-la sota tàlem, i amb quina emoció!

Però no és pas de la Patum que volia parlar, definida per Mn. J. Armengou com «el miracle que Berga ha sabut fer i ha sabut conservar» i declarada per la Unesco «Obra Mestra del Patrimoni Oral i Immaterial de la Humanitat»; sinó del vincle històric i religiós, indissoluble, que hi ha entre la susdita custòdia i la Patum, tal com gràficament ja ens mostra i demostra amb totes les comparses patumaires representades al sòcol (incloent-hi diables fent de pedestals), i encara amb santa Eulàlia, la Patrona, abanderant-la amb la creu, i amb el Pi de les Tres Branques al dors, com a símbol religiós i patriòtic. Molts dels qui participen en la gran epopeia omplint a vessar la plaça de Sant Pere són o se senten, d'una banda, hereus d'una rica tradició ancestral; però, de l'altra, potser no saben que la Patum va néixer arran de la institució de la solemnitat litúrgica de Corpus Christi (1264) i que les seves primeres representacions populars tingueren lloc dins el temple, fins que en van ser foragitades a causa dels desenfrenaments, sense deixar, però, de sumar-se a les magnes processons eucarístiques que recorrien els carrers de la població fins fa mig segle. D'aleshores ençà, l'àliga, una de les figures més emblemàtiques, encara avui, abans de començar a ballar, fa dues reverències: la primera, a l'església parroquial, i la segona, a l'ajuntament.

Allà on volia anar: són les monges Adoratrius Perpètues del Santíssim Sagrament, conegudes com a Sagramentàries, les que vetllen, ni que fossin vestals, la fe cristiano-catòlica dels berguedans perquè mai no s'apagui talment el darrer fuet dels Plens en plena nit. Des del dia 10 d'abril de 1940, a base de cinc religioses procedents de Vic, són al seu convent de Berga (modernitzat): 75 anys. Ah, com, en agraïment, hauríem d'ajudar-les! Elles, nit i dia, rellevant-se les vint-i-quatre hores (per poques que siguin en l'actualitat: vuit, i només una de catalana, del Solsonès!), davant el Santíssim en actitud orant. Quines esposes místiques més fidels i enamorades! Sempre als peus de la custòdia monumental que guarden durant l'any i per les festes de Corpus traslladen a la parròquia perquè les presideixi. Si la contemplativa i l'activa són les dues dimensions de la fe sense les quals els cristians no podríem viure com a tals, les Adoratrius, amb el seu carisma, garanteixen la primera. Gràcies.

El llibre

Lluny del manglar

Rosa Maria Puigcerver i Roca

Aquesta és la història real de l'Aixa, una dona guineana que va arribar a Europa en una pastera buscant, com tants d'altres africans, una nova oportunitat per a la seva vida i que ella ara ha volgut explicar en primera persona. Fugint d'un pare maltractador, que l'havia venuda com a esclava a un home i que l'havia sotmesa a l'abominable pràctica de l'ablació, va aconseguir el seu somni després d'un primer intent frustrat.

Malgrat les adversitats amb què es va haver d'enfrontar, el seu coratge i la seva rebel·lia li van permetre de no defallir i fer-se finalment un lloc en la nostra societat, on ara se sent plenament integrada. Ella va tenir la sort que no han tingut altres milers d'africans que, fugint dels seus països per la fam, la persecució per ètnia o religió, la guerra o els efectes dels desastres naturals, han mort ofegats a la Mediterrània.

Glossa

Diòcesi missionera

Romà Casanova, bisbe de Vic

El 7 de desembre d'aquest any es compliran cinquanta anys del decret sobre l'activitat missionera de l'Església, *Ad gentes divinitus*, del Concili Vaticà II. Hem de tenir un record agraït al Senyor per aquest document, que ens porti a una millor consciència de la dimensió missionera de l'Església i, al mateix temps, també una celebració en la qual tinguin un paper molt important els missioners i missioneres de la nostra diòcesi.

La diòcesi de Vic viu amb zel la crida del Senyor a portar l'Evangeli a tots els pobles de la terra. En les paraules primeres de l'esmentat document llegim: «Enviada per Déu als gentils a ésser sacrament universal de salvació, l'Església, per les íntimes exigències de la seva pròpia catolicitat, obediència al precepte del seu Fundador, s'esforça a anunciar l'Evangeli a tots els homes.» La crida missionera que pertany a tota l'Església és viscuda per la nostra diòcesi en el suport a totes les campanyes missioneres al llarg de l'any: la Infància Missionera, el DOMUND... Així com també totes les tasques que, amb humilitat i amb els mitjans que tenim, es posen en marxa per a una més gran consciència missionera.

Certament que ara estem vivint la urgència missionera entre nosaltres. Hem de trobar els camins per a anunciar de nou l'Evangeli de Jesús ací, entre nosaltres, a casa nos-

tra, en aquest nostre país de fortes arrels cristianes però que viu amb una gran falta de memòria del seu passat. Però aquesta urgència missionera, anomenada també nova evangelització, no ens pot fer oblidar la missió en aquells països on l'Església està naixent o està desenvolupant-se i necessita el nostre ajut.

Sempre serà poc el record agraït, tant als missioners i missioneres fills de la nostra diòcesi presents en països de missió, com també als missioners sacerdots diocesans que tant a Amèrica com a l'Àfrica van esmerçar una part de la seva vida sacerdotal donant suport a Esglésies que el necessitaven. Els seus fruits de vida lliurada han estat abundosos i, amb sorpresa, els veiem enmig nostre amb fills sacerdots i religiosos d'aquelles Esglésies que són presents en les nostres parròquies i cases religioses.

La Delegació Diocesana de Missions en el segon diumenge de juliol ens recorda que som una Església missionera i ens demana el seu ajut per a continuar ajudant aquelles Esglésies que tenen relació amb nosaltres per la presència dels nostres sacerdots en elles. En concret, diòcesis i parròquies de Ruanda que ens demanen el nostre suport. Siguem una vegada més ben generosos. Com diu el lema de la jornada: «Ajudeu-nos a ajudar.»

